φαρμακοποιό ;

Στήλωσε κατόπιν τὸ κορμί του ὄρθιο, ἔρριξε μιὰ ματιὰ δίχως πειὰ ἔκφρασι, στὴ μισοναρκωμένη κι' ἤρεμη κάπως τώρα γυναῖκα του, ἄλλη μιὰ στὸν κουκουλωμένο μ' ἕνα κουρελιασμένο πάτλωμα, σωρὸ τῶν κοιμισμένων ἀκόμα παιδιῶν του κι' ἀναστέναξε.

Μουδιασμένος ἀπ' τὴν πεῖνα κι' ἀπ' τὸ κρύο, ὁ μεγάλος γυιός του εἶχε τὴ ράχη του στὸν τοῖχο ἀκουμπισμένη καὶ μὲ τὸ κεφάλι χωμένο στὰ γυμνὰ γόνατά του, δὲν σάλευε καθόλου. Νέκρα πειὰ βασίλευε στὴ σκοτεινὴ κι' ὑγρὴ ἐκείνη χαμοκέλλα καὶ τὸ στοιπωμένο μ' ἐφημερίδες σ' ὅλες του τὶς χαραμάδες μονάκριβο παραθυράκι της, μόλις ἄφινε νὰ μπαίνη μέσα ἕνα φῶς μοιντὸ καὶ κρύο, τὸ ὁποῖο χρωματίζε τὸ περιβάλλον μὲ γκρίζες κι' ἀπελπιστικὲς σκιές.

Ὁ μπαρμπα—Μπουζὲν φόρεσε μηχανικὰ τὰ ξυλοπέδιλά του καὶ σβαρνῶντας τα ὥς τὴν πόρτα, βγῆκε στὴν αὐλὴ καὶ πῆρε τὰ σοκκάκια ἄσκοπα. Ποιὸ τ' ὄφελος νὰ ξαναπάη στὸν ἐργολάβο γιὰ τὴν ἔρημη αὐτὴ τὴν προκαταβολή; Μήπως χτὲς τὸ μεσημέρι ἀκόμα δὲν λογόφεραν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα μὲ τὸν τυλιγμένο σ' ἕνα γούνινο παρὸ παλτὸ ἐργολάβο, τὸν ζεστοκοπημένο καὶ καλοχορτασμένο αὐτὸν ἀφέντη, ὁ ὁποῖος, ὄχι μονάχα δὲν τοῦδωσε τὰ 20 ψωρόφραγκα ποὺ τοῦ ζητιάνεψε, ἀλλὰ καὶ τοῦπε κόλας, κυττῶντας τον περιφρονητικά :

— Καὶ τὰ σαράντα ποὺ θὰ σοῦ δώσω γιὰ τὸ μεροδοῦλι σου, χαράμι θὰ σοῦ τὰ δώσω. Ἀπὸ γέρικη γελάδα, μοσχάρια μὴν περμένεις. Ἄειντε, δίνε του τώρα καὶ μεθαύριο στὴ δουλειά σου βλέπουμε τί θὰ γίνη !....

Χιόνιζε στὸ δρόμο τώρα κι' ἡ παγερὲς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ τὸν μαστίγωναν στὸ χλωμό του πρόσωπο. Μὰ ὁ μπαρμπα—Μπουζὲν δὲν ἔννοιωθε οὔτε τοῦ κρύου τὰ λεπίδια, οὔτε καὶ τοὺς δδυνηροὺς σπασμοὺς τοῦ ἄδειου στομαχιοῦ του. Μονάχα περπατοῦσε ἀδάκοπα στοὺς ἐρημωμένους δρόμους, δίχως νὰ ξέρη ποῦ πηγαίνει, ἔχοντας τὰ μάτια του γλαρὰ καὶ στηλωμένα ἐμπρός του, ἐνῶ ἡ σκέψη του κοιμόταν στὸ κεφάλι του καὶ τὰ κρεμασμένα μὲ ἀτονία χέρια του ἀκολουθοῦσαν μηχανικὰ τὸν ρυθμὸ τῶν κλονισμένων κι' ἰσχνῶν ποδιῶν του.

Περιπλανήθηκε ὧρες πολλὲς στοὺς δρόμους καὶ στὶς ροῦγες ὁ ἔρημος μπαρμπα—Μπουζέν. Ἄκουσε πολλὲς βλαστήμιες ἀπ' τοὺς φορτωμένους μὲ τὰ Χριστουγεννιάτικά τους ψώνια διαβάτες κι' ἀπ' τὶς χορτᾶτες κομψὲς κυρίες, ποὺ παίρναν σβάρνα τὰ μαγαζιὰ καὶ τὰ μπακάλικα γιὰ τὶς προμήθειές τους. Ἔτσι, ἀποξενωμένος ἀπ' τὴν πλάσι καὶ μὲ τὸ χάρο στὰ ἄδεια στήθη του, σκουντουφλοῦσε διαρκῶς πάνω στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο.

— Ντάν, ντάν, ντάνν ! Ντάν, ντάν, ντάνν !....

Χαρόσυνες χτύπησαν ἔξαφνα ἡ καμπάνες μὲ τὸ οὐράνιο βοιητό τους. Ὁ μπάρμπα—Μπουζὲν σὰν νὰ ξύπνησε. Ἀνακλαδίστηκε μὲ δύναμι, ἀναγαλλιασμένος ἀπὸ μιὰ ὑπερκόσμια ἐλπίδα, θυμήθηκε τὴ λυτηρὴ καὶ μαύρη κατάντια τοῦ ἄραχλου σπιτιοῦ του, μά, παράξενο !... Ἀντὶ ν' ἀπελπιστῆ, ἀντὶ νὰ ματώση πάλι ἡ ψυχή του στὴ θύμησι τῆς συμφορᾶς του, ἔννοιωσε τὸ κορμί του νὰ τὸ θερμαίνη ἀνείπωτα μιὰ μυστική, χαρούμενη προαίσθησι.

Τὸν ἔπιασε μιὰ ἀνεξήγητη τρελλὴ χαρά !

Κι' ἐνῶ τὰ χείλη του μουρμούριζαν μὲ λαχτάρα τὸ «Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν Ὑπερούσιον τίκτει....», ἄρχισε ὁ μπαρμπα—Μπουζὲν νὰ τρέχη γιὰ τὸ σπίτι του, μὲ σβέλτα ποδάρια, κεντρισμένος ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη μυστηριώδη δύναμι.

Ὅταν ἔφτασε στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ του, ζαλισμένος ἀπ' τὴν ἔκπληξι, εἶδε ντυμένα μὲ θερμά, καθάρια ρουχαλάκια τὰ τρία του παιδάκια. Τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ φωνὲς πρόσχαρες, καθὼς σηκώθηκαν ἀπ' τὸ γεμᾶτο μὲ λαμπρὴ φωτιὰ τζάκι, κρατῶντας στὰ χέρια τους πελώρια κομμάτια ἀπὸ χριστόψωμο.

Τὸν τριγύρισαν καὶ τὰ τρία καὶ τὸν ἀγκάλιασαν τρυφερά. Μὰ ἐνῶ τὰ χαΐδευε ἀταλὰ κι' αὐτός, ἐπάνω στὰ ξανθόμαλλα κεφαλάκια τους κι' ἔβγαιναν ἀπ' τὸ στόμα του ἀσυνάρτητες, κομμένες λέξεις, τὰ μάτια του μέναν καρφωμένα διαρκῶς στὸ ἄδειο πειὰ στρῶμα τῆς ἄρρωστης γυναικας του.

Δὲν τολμοῦσε νὰ ρωτήση. Φοβόταν γιὰ τὴν ἀπάντησι τόσο πολύ, ὥστε παρακαλοῦσε τὴ γῆ ν' ἀνοίξη καὶ νὰ τὸν καταπιῆ ἐκείνη τὴ στιγμή, πρὶν νὰ προφτάση κὰν νὰ μάθη. Κι' ἐνῶ τὰ μάτια του σφαλοῦσαν ἀπ' τὴν ἐξάντλησι καὶ τὰ γόνατά του λύγιζαν ἀπ' τὴν πεῖνα κι' ἀπ' τὴν κούρασι, ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ μεγάλου του παιδιοῦ νὰ σχίζουν τὸ βουητὸ τῶν αὐτιῶν του καὶ νὰ χαϊδεύουν τὴν ψυχή του μὲ ἀνείπωτη ἀγαλλίασι...

Τοῦλεγαν αὐτὰ τὰ λόγια :

— Ἦρθαν μερικὲς κυρίες, πατέρα... Κάτι καλόκαρδες κυρίες.... Πῆραν στὸ νοσοκομεῖο τὴ μητέρα.... Μᾶς ἔφεραν ροῦχα, ψωμί, κρέας.... Ἔχοιμε ἀπ' ὅλα....

— Εὐχαριστῶ, Χριστέ μου Νεογέννητε !....

Αὐτὸ πρόλαβε νὰ μουρμουρίση ὁ μπαρμπα—Μπουζὲν καὶ λιποθύμισε ἀπ' τὴν εὐτυχία....

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

(Τοῦ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Σὰν ἔρθει τὸ φθινόπωρο καὶ φύλλα πεθαμένα
στοῦ γκρέμου μύλου πέσουνε τὴ στέρνα τὴν πλατειά
καὶ μέσ' στὶς ἄδειες πόρτες του σὰν νὰ βογγοῦν θλιμμένα
τ' ἀγέρια ἐκεῖ ὅπου γύριζεν ἡ πέτρα του ἡ βαρειά,
θὰ πάω μονάχος νὰ σταθῶ στὸ ἔρμο ἐκεῖνο μέρος,
στὸν τοῖχο ἀγνάντια ποὺ ὁ κισσὸς θὰ τὸν σκεπάζη ὁ γέρος
κι' ὥρα πολλή, στὰ σκυθρωπὰ νερὰ θὰ βλέπω κάτου,
τὴν ὄψι μου καὶ τὴ στερνὴ γαλήνη τοῦ θανάτου....

ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΟΥΛΙΑ

(Τοῦ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ)

Στὸ περιστέρι γύρισα καὶ τοῦπα : «—Περιστέρι
πέταξε πέρα.... πέρασε δάση, βουνά, κλαριὰ
καὶ τὸ βοτάνι φέρε μου ποὺ ἀγάτη θὰ μοῦ φέρη».
Κι' ἐκεῖνο μ' ἀποκρίθηκε : «—Εἶνε πολὺ μακριά».
Γύρισα τότε στὸν ἀητό : «—Ἀητέ, θέλω μιὰ χάρι :
Θέλω τὴ σπίθα τ' οὐρανοῦ, γι' αὐτὴν ποὺ μὲ γελᾶ.
Μόνο ἡ φτεροῦγα σου μπορεῖ νὰ πάη νὰ μοῦ τὴν (πάρη....».
Καὶ μ' ἀποκρίθηκε ὁ ἀητός : «—Εἶνε πολὺ ψηλά !».
Στὸ γύπα τότε στράφηκα : «—Σὺ πάρε τὴν καρδιά (μου,
γεμάτη ἀπ' τὸν πόθο της καὶ φάγε την γοργά !...
Ἄφησε μόνο κάτι ἂν βρεῖς γερὸ στὰ σωθικά μου».
Κι' ἐκεῖνος μ' ἀποκρίθηκε : «—Εἶνε πολὺ ἀργά !...».

ΔΙΜΑ ΣΟΥ

(Τοῦ ΓΚΑΙΤΕ)

Ὅταν μέσ' ἀπ' τὴ θάλασσα τὸ φῶς γλυκοφδίζει,
ἐσένα ἔχω, ἀγάτη μου, μονάχη συλλογή,
ἐσένα κι' ὅταν τὸ χλωμὸ φεγγάρι παιγνιδίζει
καὶ πάει καὶ ζωγραφίζεται στὴν καθαρὴ πηγή.
Στὸ νέφος ποὺ σηκώνεται στὸ μακρυσμένο δρόμο
ἐσένα βλέπω μοναχά, σ' ἐσὲ τὸ νοῦ γυρνῶ,
μέσα στὴ νύχτα τὴ βαθειὰ ποὺ δένει μὲ τὸν τρόμο
τὸν ὁδοιπόρον ἔρημο σὲ πέρασμα στενό,
Στὸ κῦμα ποὺ διπλώνεται καὶ σκάζει, ἀκούω ἐσένα...
Ἐσένα καὶ στοῦ λειβαδιοῦ τὴν τόση σιγαλιά....
Πολλὲς φορὲς πηγαίνω ἐκεῖ κι' εἶν' ὅλα ἡσυχασμένα
καὶ στέκω κ' ἀφουγκράζομαι τὴν ἴδια σου λαλιά.
Πάντα κοντά σου βρίσκομαι... Κι' ἐνῶ δὲν μ' ἀντι- (κρίζουν
τὰ μάτια σου, μήτε στιγμὴ περνᾶ νὰ μὴ σὲ ἰδῶ...
Χάνετ' ὁ ἥλιος... τ' ἀσημένια ἀστέρια μὲ φωτίζουν...
Ὦ ! καὶ νὰ σ' εἶχα, ἀγάτη μου, νὰ σ' εἶχα πάντα (ἐδῶ !...

Μεταφρ. Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

STANCES

(Τοῦ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Γκρεμίσματα τοῦ δρόμου μου ποὺ διάβηκα σιχνὰ
καὶ πεθαμένα φύλλα μου, γλυκὰ φυλλώματά μου,
πόσες φορὲς δὲν ἔρριξα σὲ σᾶς τὰ βλέμματά μου
ὅταν ὁ ἥλιος χρύσωνε τὰ νέφη τὰ πυκνά !

Ἐκεῖ ποὺ ἡ φθινοπωρινὲς πνοὲς ἐσβίναν πέρα,
στὰ δάση τὰ βαθύσκιωτα, μακρυὰ στὴν ἀμμουδιά,
πόσες φορὲς δὲ μ' ἔφερε μιὰ ἀνάμνησι βαθειὰ
τῶν ποθητῶν ὀνείρων μου, λουλούδια μου φτωχά

Ὦ μαραμένα φύλλα μου, λουλούδια μου φτωχὰ
νεκρώθηκε τὸ γέλιο σας, ἐσβύστη κι' ἡ δροσιά σας....
Στὸ μέτωπό μου ἀφίνοντας τὰ τελευταῖα φιλιά σας
καὶ τῆς ζωῆς μου ἡ χνοὴ βλέπω νὰ σβύνη ἀργά !...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Τοῦ ΕΡΡ. ΧΑΙΝΕ)

Σὰν ἔφυγες μακρυά μου, ἀγατημένη μου,
λησμόνησα —ὠμένα !— νὰ γελῶ.
Φριχτὲς συσπάσεις κάνουνε τὰ χείλη μου
κι' ὡστόσο νὰ γελάσω δὲν μπορῶ !
Σὰν ἔφυγες μακρυά μου, ἀγατημένη μου,
ξέμαθα καὶ τὸ θρῆνο τὸν πικρὸ
κι' ἀλήθεια κρυφοδέρνεται ἡ καρδοῦλα μου
χωρὶς οὔτε νὰ κλάψω νὰ μπορῶ.